

Zgodovinski povzetek nastanka Nove zaveze

25. april 1864 od 11. do 13. ure

1 Že včeraj sem vam pokazal kar nekaj manjših neskladij, ki se pojavljajo v Matejevem, Lukovem in Markovem [evangeliju](#), zdaj pa vam želim pokazati še nekaj drugih, ki so se v poznejših časih - ne le med temi tremi evangelisti, ampak večinoma tudi med množico drugih judovskih in poganskih razširjevalcev Mojega sporočila, ki so se prav tako imenovali evangelisti, tako močno zakoreninili v različnih občestvih, da so se že 30 let po Mojem času - zaradi različnih predstav o Meni, posredovanih v spisih - dobesedno začele vojne in druga prizadevanja, med drugim v času Nerona, ki je bil prisiljen uničiti številne, večinoma judovske kristjane v Rimu, skupaj z velikim delom mesta. Ni prizanesel niti Rimljanom, ki so kot avatar odkrito nosili in razkazovali zastavo judovskih kristjanov.

2 Toda tudi to kruto Neronovo preganjanje judovskih kristjanov ni obrodilo sadov, kajti pod kasnejšimi nasledniki tega cesarja so se Judje še vedno znali pretihotapiti nazaj v Rim in Rim spremenili v drugi Jeruzalem, tako kot so to Grki naredili iz Konstantinopla. In ko se je to zgodilo, je zlasti rimski Jeruzalem (Rim) postajal vse močnejši in v Rimskem pontifikatu so izoblikovali svoje običaje - deloma iz starih judovskih evangelijev, deloma pa tudi s prevzemom starih običajev jeruzalemskega templja in tudi običajev rimskih poganov.

3 Rimljani so imeli vse možne judovske evangelije, stare judovske spise in tudi poganske evangelije. Imenovali so tako imenovane cerkvene očete, ki so bili glavni snovalci rimske dogme - ta pa je bila pogosto ravno nasprotna grškim evangelijem. To še toliko bolj, ker je rimska oblast nadvse marljivo Grkom pošiljala misijonarje, ki so po 300 letih (325 n. št.) med kristjane vnesli toliko zmede, da so mnogi Grki spet začeli postavljati poganske oltarje in templje ter v njih prinašati žrtve boginji Minervi, bogu Apolonu, za Jupitra in Ceresa.

4 Cezar Konstantin, ki je bil tudi sam goreč kristjan, se je odločil zaječiti te nesmisle in v Nikeji, glavnem sedežu različnih verskih mnenj, sklical veliko cerkveno zborovanje (325 n. št.). Povabljen je bil tudi glavni rimski škof. Predsednik je bil sam (Konstantin), ki jih je opozoril na negativne posledice velike raznolikosti prepričanj o Kristusu.

5 Predlagal je temeljito preučitev vseh zapisanih evangelijev, zlasti bolj tradicionalnih, in dejal, da bi moral človek med vsemi popolnoma nasprotujočimi si evangeliji uporabljati le enega, namreč Janezovega, da bi vsi kristjani dosegli enotnost v veri in se ne bi zaradi različnih verovanj preganjali kot divje živali, kot to počnejo pogani, in bi se pogani ne vrnil nazaj v svoje poganstvo. Da se človek ne bi držal takšnih nauk, o katerih človek z najboljšim znanjem in voljo nikjer ne najde ničesar pravega in resničnega, kar bi lahko uporabil v izkustvu.

6 Če je namreč obstajal kakšen ustanovitelj krščanskega nauka, bi moral biti le eden, ki je ljudem posredoval le en nauk. In ta edini nauk mora imeti svoj pomen in duha. Toda že dolgo časa obstaja veliko število tradicij, ki se prenašajo od ust do ust, od

katerih vsak govori o svojem lastnem Kristusu, ki ni niti malo podoben drugim Kristusom.

7 Vse evangelije, razen enega, ki je verjetno najstarejši, bi bilo treba v celoti zavrniti. Če ga škofje ne bi odobrili, bi se bilo treba popolnoma distancirati od krščanstva in v njegovem velikem kraljestvu ponovno vzpostaviti poganstvo, ki je samo po sebi - kljub številnim bogovom - prineslo bistveno več enotnosti kot razdrobljeno krščanstvo.

8 Nato so mu (Konstantinu) grški škofje predlagali, naj se tudi imena Matej, Marko in Luka vrnejo v staro krščansko obdobje in naj se ne pojavljajo dvakrat ali celo večkrat pod imenom enega in istega evangelista. In cesar se je s tem strinjal pod pogojem, da se upošteva tudi nauk Pavla, apostola poganov in da se z njim zgladijo vsi drugi evangeliji.

9 Obvestili so ga, da Pavel ni bil dosleden pri svojih naukih, saj je pisal različna pisma poganom in Judom, ki niso imela istega pomena in duha. Konstantin je dejal, da to ni pomembno, saj je Pavel z besedami in dejanji najbolj dokazal, da ni oznanjal lažnega Kristusa, ampak samo tistega, čigar Duh ga je na poti v Damask čudežno postavil na mesto apostola.

10 Po več kot tridesetih letih presojanja je bilo tako ali tako vse zavrnjeno, razen štirih še vedno obstoječih evangelijev, skupaj z Lukovo apostolsko zgodovino, Pavlovimi pismi in nekaterimi pismi nekaj Kristusovih apostolov, vključno z Janezovim razodetjem. Vse je bilo urejeno zapisano v knjigi in po dveh Pavlovih pismih Hebrejcem poimenovano „Nova zaveza“! To so sprejeli vsi škofje. V poznejših letih so jo spet spremenili, tako da so Janezov evangelij pomaknili v ozadje, večjo veljavo pa dali Mateju, Luku in Marku - tudi glede poglavij in verzov so se zgodile manjše spremembe in določeno je bilo, ob katerih praznikih naj se narodu bere iz katerega evangelija, kar še danes uporabljajo Grki in tudi nekatere druge krščanske sekte.

11 Kljub temu je Rim naredil lastne delitve in pozneje je za ljudstvo izdelal skrajšani izvleček evangelija za nedelje in praznike. Ta evangelij je bil, tako kot stare judovske knjige, strogo prepovedan za branje, prestopniki pa so bili kaznovani s smrtjo.

12 Tako je nastala sedanja 'Nova zaveza', ki so jo kot tako sprejeli kristjani pred letom 1300. Razne spremembe so še vedno vnašali rimski škofje in med drugim so v rimsko Vulgato vnesli samovoljne dodatke, ki jih je še posebej mogoče videti in prepoznati v eksegezi rimskih cerkvenih očetov, in vsak vsaj malo jasno misleči človek lahko hitro prepozna, katerega duha so ti otroci.

13 Še posebno dodatno doktrino, ki jo vsebuje, po kateri morajo duše umrlih spati do poslednjega dne, kar označuje grški izraz psychopanechia - tj. spanje duš.

14 Ta nauk je preživel dovolj dolgo, da ga je lahko uporabil papež, ki je uvedel

rimsko daritveno mašo, ki obstaja še danes, in rimskim kristjanom z vsem pompom razkril, da ima daritev brez krvi enako moč kot nekdanja Kristusova krvava žrtev na križu ter da se Kristus čudežno in nenehno žrtvuje svojemu Očetu za prave kristjane rimske Cerkve. Če bi tako verujoč kristjan dovolil, da se njegova žrtev bere za njegovo lastno očiščenje, bi ga v zameno za majhno svetno žrtev Kristus obudil brez dolgega duševnega spanca v večno blaženost. Če kristjan ni povsem popoln, da lahko še več takšnih žrtev, ubežal bi večnemu pogubljenju in bo v onstranstvu, po le kratkem očiščevalnem obdobju v tako imenovanem vicah, vendarle šel v nebesa.

15 Ohranjanje dogme o spanju duše in na novo izumljena daritev maše tako ni bilo donosno in je postopoma zaspalo, kot tudi tista naravnost smešna dogma, ki je resno učila, da je Bog le majhen del ljudi ustvaril za nebesa, večji del pa za pekel.

16 Ta dva neumna nauka sta bila sčasoma popolnoma odpravljena, namesto njiju pa so uvedli znanih pet cerkvenih zapovedi in več na novo ustvarjenih zakramentov, o katerih mi ni treba posebej govoriti, saj jih vsakdo zlahka prepozna že same po sebi.

17 Čeprav je bil krščanski nauk po strogem nasvetu cesarja Konstantina močno poenostavljen, je v njem vseeno ostala nepotrebna količina navlake, kljub pogosto odobrenim in izvedenim opažanjem od katerih je vsako povzročilo določeno sektaško ločitev, ki je nato pripeljala do nastanka več Kristusov, ki se še danes vlečejo za lase kot medsebojni zarotniki.

18 Zato je treba opraviti še zadnje presejanje, ki se, kot smo že omenili, imenuje „znanost“.

19 Nasprotujoče si Kristuse je treba odstraniti skupaj z vašimi priveski, da bi se lahko edini Kristus, o katerem govori Janez, pojavil med ljudmi in se naselil pri njih.

20 Sledila bo težka in zahtevna bitka, ki se je pravim Kristusovim privržencem ne bo treba bati, saj bodo mnogokrat okrepljeni. Iz tega bo tudi za druge, doslej šibkejše vernike vere nastala luč, ki je ne bo mogoče ugasniti.

21 Jaz, Gospod, ki sem vam že davno govoril po Janezovih ustih, bom preizkušal Zemljo na vseh krajih in točkah z mnogimi sodbami in nesrečami, kot so strašne vojne, visoke cene in lakota, različne kuge med ljudmi in živalmi, veliki potresi in druge zemeljske nevihte, veliki potopi in številni požari. Toda tiste, ki Mi pripadajo, bom ohranil v svoji veliki ljubezni in ničesar jim ne bo manjkalo.

22 Kdor bi Me ob Mojem drugem prihodu (kot čisto resnico) na kakršen koli način in kjer koli skušal preganjati, tega bom pokončal z Zemlje.

23 Kar zadeva druga neskladja v štirih ohranjenih evangelijih, bodo v Janezovem delu samodejno izginila, namesto njih pa bom, kot rečeno, dodal zadnji dodatek, s katerim bo vse, kar ni pravilno, v celoti in pravilno prepoznano.

24 Zato se za zdaj zadovoljite s tem, kar sem vam dal, in pridno delajte na živem pričevanju Janeza, ker boste v njem dobili obilo luči.

25 Če ima kdo še kaj, kar bi rad vedel, naj vpraša in pripravljen sem mu to kratko in svetlo osvetliti! Amen.

Jakob Lorber

[Nebeški darovi](#)